

8к.

като е тъй, тогазъ ти можешъ ли твърди
по съвестъ, че не сж на нашия Войвода
ръцете чисти? Че къмъ пропастъ той народа
желай да поведе и вечъ го е повелъ?
Не го ли води той все къмъ онази цель,
която ти и азъ и всички ний желаемъ?
Единъ противо другъ защо тогазъ да лаемъ?
Отъ тебъ да разберж до колкото можахъ,
ти зарадъ бъдаше най-вече имашъ страхъ, —
да не обърне той свободата въ увреда
на самия народъ. Тъй може салъ да гледа
тозъ който днешното не е добре съзналъ.
Единъ блянъ на сърце сега ни й оживялъ —
свободата! А шо отпосле ще да бъде,
тозъ който доживей до тяхъ дни, нека съди!
Азъ твърдо вярвамъ че кога единъ народъ
свободата си самъ спечели — съ нейний плодъ
ще знай подиръ това какъ и какво да прави.
Свободата, ти знашъ какъ дума даскалъ Слави
отъ Бъта, млада е невяста: най-напрежъ,
ти въ къщи гледай какъ и какъ да я введешъ —
отпосле тя сама какъ се урежда къща
ще те научи . . . Тукъ е работата съща —
ще дойде време и за уредъ, и тогазъ
за распри може би ще бъде сгодень часъ!
Или не е така? Онези шо милеятъ
за общото добро, те трябва да радаятъ
задружно, въ слога. Туй шо правите вий днесъ,
наежени единъ на други, като песъ
на песа — същото и нему казахъ вчера
и тебе ще да го повтора — изневера
е къмъ народа то, къмъ туй шо е предалъ
сърце той. Въ тъмний сънь на робството заспалъ,
вий го събудихте — дали за да ви гледа
гневътъ и расприте безумни, за увреда
и вамъ и нему? . . . Да, тебъ харно попъ Матей
ти казваше напредъ, и ти го проумей

